

meget urigtigt, som den Anden anser for rigtigt. Jeg erkjender fuldstændig en Ret fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) til at anse Noget for urigtigt, som vi anse for rigtigt; men herfra til at tale om et Brud paa vor konstitutionelle Ret er der et meget langt Spring, og det er dette Spring, som det forekommer mig, at Mindretallet kunde have undgaaet. Jeg skal ikke dvæle yderligere ved Spørgsmaalet om, hvilket Udfald den mulig forestaaende Konflikt kan faae, og heller ikke ved, hvem der har fremfabt den. Jeg skal dertil dog sige saameget, at det forekommer mig, at Folkethinget længe nok er gaaet af Veien for Konflikten, og at man ved tidligere Leilighed er gaaet videre i denne Henseende, end det kan synes rigtigt. At der dog maa komme en Ende derpaa, at der maa komme et Tidspunkt, da ikke alene vi, men — vi have ventet det — ogsaa være Modstandere maa ønske, at der nu maa komme en Afgjørelse paa Sagen, tror jeg maa finde Anerkjendelse. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) forekom mig i Aften at overgaa sig selv. Jeg kunde næsten fristes til at retorkvere Misstanden om Mangel paa Alvor, naar han siger til mig, at det er mig, der har fastet Striden om Reserverfonden ind i Behandlingen her i Dag. Det forekom mig dog virkelig, at den ærede Minister gav os en ret mærkelig Fremstilling af hele sin Opfattelse af den store Strid om Reserverfonden, og at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall) ligeledes fremfattede sin Anskuelse derom. Jeg refererede mig dertil, idet jeg sagde, at jeg fandt, at en saadan Udtalelse ikke maatte staa umodsagt. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem i en yderligere Diskussion om dette Spørgsmaal, men henvise til den Yttring, jeg har brugt og fastholder. Jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem burde være slet saa rast til at betegne Statsrevisionens Fremstilling som vrang, endevendt, og jeg veed ikke, hvilke Udtryk han brugte (Nimestad: Upaalidelig!), altsaa og upaalidelig. Jeg tror, at det Slags stærke Udtryk mere vidne om Argumenternes Svagthed end egentlig om nogen Ret til at anvende dem. Jeg tror, at Statsrevisionens Fremstilling af hele denne Sag er og maa anerkjendes for at være grundig, udførlig og klar, og at ærede Medlemmer efter den ville kunne danne sig deres Opfattelse af Forholdet. Jeg skal for mit Vedkommende erklære mig i alt Væsentligt enig i Statsrevisionens Opfattelse af Sagen. Det ærede Medlem anførte — for blot at dvæle ved et et eneste Punkt — som et Hovedargument for hele sin Betragtning, at man i 1870 ikke havde optaget nogen Bestemmelse paa Finantsloven, der værneede denne Reserverfond. Jeg skal i saa Henseende blot henvise til Finantslovens Positioner 7 og 9 under § 21, V C. Jeg tror, at det ærede Medlem der vil kunne finde Svar paa sit Spørgsmaal. Der er imidlertid een Ting, som

jeg ønsker at staa fast. Det ærede Medlem udtalte, at han erkjendte, at der i 1855 ved Finantsloven for 1856—57 var truffet en saadan Bestemmelse, at Theatrets Reserverfond ikke kunde anvendes uden Bevilling af Rigsdagen. Naar jeg har den Erkjendelse fra det ærede Medlem, vil jeg ved at kombinere det ærede Medlems Opfattelse med den ærede Kultusministers kunde finde fuld Anerkjendelse for mit Standpunkt; thi med Hensyn til Statsregnskabet for 1869—70 har den ærede Kultusminister som daværende Statsrevisor udtalt, at nu var det Tidspunkt kommet, da Theatret paany havde faaet den Reserverfond, som det ikke havde haft siden det sidste store Buggesforetagende. I Betænkningen over det næste Statsregnskab udtaler ligeledes den samme Statsrevisor, at Theatret har en Reserverfond, og han henviser med Hensyn til Betydningen deraf til Finantsloven for 1856—57, altsaa til hele den Opfattelse, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds nu betegnede saaledes, at der var negtet Ministeren Dispositionsret over denne Fond uden Bevilling. Jeg kombinerer disse to Opfattelser, og jeg tror derfor, at vor Paastand om Reserverfondens Uretlighed uden Bevilling vil være anerkjendt.

Nimestad: Det ærede Medlem, der nu fattede sig, beskyldte mig for at have brugt overordentlig stærke Ord for at betegne Statsrevisionens Betænkning angaaende det Punkt, som har været paa Dmiale mellem os, men det maa jeg paa det Bestemteste fralægge mig. Dertil, de Ord, jeg brugte, vare, om de end i og for sig vare stærke, forholdsvis overordentlig milde i Forhold til den Maade, hvorpaa jeg betragter den Del af Statsrevisionens Betænkning. Naar det ærede Medlem sagde, at disse stærke Ord vare et Vidnesbyrd om Argumenternes Svagthed, maa jeg dog sige, at der maatte kunde ligge et Bevis for Argumenternes Styrke deri, at det ærede Medlem aldeles ikke formaaede at anføre Andet imod alt det, jeg havde udvillet, end en Henviisning til Nr. 7 og Nr. 9 paa Theatrets Budget for 1870, hvorved han dog ikke ophyste, at der deri stod Noget, som i mindste Maade kunde bestyrke hans Paastand. Hvis han i saa Henseende havde udvillet sin Mening, vilde jeg have paataget mig at bevise, at han havde taget fuldstændig feil deri. Naar det ærede Medlem endelig paaberaabte sig, hvad den nuværende ærede Kultusminister i sin tidligere Stilling som Statsrevisor skulde have udtalt i forskellige af de af Statsrevisionen afgivne Betænkninger, er det Noget, som jeg med fuldkommen Sandhed kan sige ikke vedkommer mig. At inklade mig paa en Drøftelse eller en Fortolkning af de Ytringer, som den daværende Statsrevisor kan have brugt, er Noget, hvortil jeg slet ikke kan finde mig foranlediget, da det aldeles ikke vedkommer mig. Jeg fastholder fuldstændig de Ytringer, jeg for fremsærte, og som heller ikke i